

خَطِ يَعْقُوبَ

پیشگفتار

امی خط دَ باره تعلیم های عملی آسته که یعقوب بلده ایماندارى یهودی که دَ منطقه های دُور از وطن خُو زندگی مُوکد نوشته کده؛ یعقوب باچه آبه عیسیٰ مسیح بُود. اُو دَ امزی خط حکمت ره بطُورِ واضح بلده مقصد و رفتارِ زندگی مسیحی بیان مُونه و دَ باره اینی مَوضوع ها توره مُوگیه: مال-و-دَولت، غریبی، وِسوسه، رفتارِ نیک، تعصُّب، ایمان و عمل، دَ کار بُردونِ زیو، اِختلاف ها، غرُور، فروتنی، قضاوت دَ باره دیگر، پُف-و-پُتاق کدو، صبر و دُعا.

فهرستِ عِنوانها

سلام ها (فصل ۱ آیه ۱)

ایمان دَ دَورونِ سختی ها (۲:۱)

غریبی و ثُرَوَتَمندی (۹:۱)

وَسَوَسَه از طرفِ خُدا نییه (۱۲:۱)

گوش دَدو و عمل کدو دَ کلامِ خُدا (۱۹:۱)

دَ باره تعصُب و طرفداری (۱:۲)

رابطه بَینِ ایمان و عمل (۱۴:۲)

احتیاط دَ توره گفتو (۱:۳)

حِکمتِ آسمانی (۱۳:۳)

نتیجه آرزوهای ناپاکِ ای دُنیا (۱:۴)

قضاوت کدو د بِلِه دِیگرو (۱۱:۴)

پُف-و-پِئاق د باره کارای آینه (۱۳:۴)

اخطار د سرمایهدارا (۱:۵)

صبر د وختِ مُشکلات (۷:۵)

قدرتِ دُعا (۱۳:۵)

سلام ها

۱ ① اینجانبِ یعقوب غلامِ خُدا و مولا عیسیٰ مسیح، د پگِ مردُمِ دوازه طایفه اسرائیل که د تمامِ دُنیا تیت پرک شُده، سلام تقدیم مُونم.

ایمان د دُورونِ سختی ها

② برارونِ عزیز، وختیکه شُمو دَ مُشکِلات و تجربه های سخت دُچار
 موشید غدر خوش بشید، ③ چُون شُمو میدنید که امتحانِ ایمان، صبر-و-
 تَحْمَل شُمو ره زیاد مونه. ④ بیلید که صبر-و-تَحْمَل دَ وِجود شُمو کامل
 شنه تاکه شُمو پوره و کامل شنید و دَ هیچ چیز ضرورت نَدشته بشید. ⑤
 اگه کدَم نفر دَ مینکل شُمو از نگاهِ حکمت-و-دانایی کم بشه او از خُدا طلب
 کنه و بلده شی دده موشه، چُون هر کسی که حکمت طلب کنه خُداوند
 سَخاوتَمندانه دَزو میدیه و او ره سرزنش نموکنه. ⑥ مگم وختیکه طلب
 مونه او باید یقین دَشته بشه که خُدا دُعای شی ره قبول مونه و او باید
 شک-و-شُبَهه ره دَ دل خُو راه ندیه. آدمِ دُودله مثلِ لپه دریا آسته که دَ سَبَبِ
 باد ایسو-و-اوسو موخوره. ⑦ ای رقم آدم هرگز گمان نکنه که خُداوند او
 ره یگو چیز میدیه، ⑧ چُون آدمِ دُودله دَ تمام کار های خُو محکم نییه.

غریبی و ثروتَمندی

⑨ برارِ مُسکین-و-غریب باید افتخار کنه، چراکه او دَ نظرِ خُدا سربلند
 آسته، ⑩ مگم برارِ پیسه‌دار دَ وختِ خاری-و-غریبی خُو ام باید افتخار

کُنه، چراکه اُو ام مِثْلِ کُلِّ عَلْفِ اَلّی یَک رُوز از بَین موره. ^(۱۱) آفتو که بُر
 مُوشه گرمی شی علف ره خُشک مُونه و کُل شی مِیریزه و نُوربندی شی از
 بَین موره. اَره، آدمِ دَوْلَتَمَند ام امی رقم آسته: دَ حَالِیکه دَ پُشتِ کارای خُو
 مِیگرده، اُو از بَین موره.

وَسَوَسَه از طرفِ خُدا نییه

^(۱۲) نیک دَ بَخْتِ کسی که آزمایشای زندگی ره برداشت مُونه. وختیکه
 ازی آزمایشا بُرو بُر شُد، خُدا تاج حیات، یعنی زندگی اَبَدی ره دَزُو میدیه،
 اُمُو زندگی اَبَدی ره که خُدا دَ دوستدارای خُو وعده دده. ^(۱۳) وختیکه اِنسان
 وَسَوَسَه مُوشه، اُو باید نَگیه که: ”خُدا مَره وَسَوَسَه کده،“ چراکه خُدا از
 وَسَوَسَه و بَدی دُور آسته و هیچ کس ره دَ وَسَوَسَه نَمِیندزه. ^(۱۴) اِنسان اُو
 غَیت دُچارِ وَسَوَسَه مُوشه که دَ خَاهشای نَفسانی خُو گِرِفَتار شُدِه دَ دامِ
 عَیاشی خُو موفته. ^(۱۵) پس شَهوت و عَیش-و-نوش دَ زندگی اِنسان گُناه ره
 دَ وُجود میره و گُناه وختیکه غَدَر کَلو شُد، باعِثِ مَرگ مُوشه.

١٦) برارونِ عزیز، خود ره بازی ندید. ١٧) تمامِ نعمتای خوب و مُکَمَل از آسمو و از سُونِ خُدا مییه که خالقِ نُور آسته و دَ شانِ ازو تغییر نییه مثل سایه وَری که مییه و موره. ١٨) اُو دَ مُطابِقِ اِرادهِ خُو و دَ وَسِیلهِ کلامِ حقیقت مو ره زندگی نو دَد تاکه مو نمونه از مخلوقاتِ نو ازو بشی.

گوش دَدو و عمل کدو دَ کلامِ خُدا

١٩) برارونِ عزیز، هر کس باید هر غیت دَ گوش کدو تیار بشه و پیش از توره گفتو خوب فکر کنه و زود قار نشنه، ٢٠) چراکه قارِ انسان راستی- و- صداقتی ره که خُدا میخایه، دَ وجودِ نمیره. ٢١) پس امزی خاطر، هر رقم بدی و کارای شیطانی ره که دَ زندگی شمو آسته از خود دُور کُنید و کلامِ خُدا ره که دَ دِلِ شمو کشت شده دَ نرمی قبول کُنید. ای کلام، قُدرتِ دَره که جانِ شمو ره نجات بَدیه.

٢٢) نه تنها گوش کُننده کلامِ خُدا بشید، بلکه دَ ز شی عمل کُنید. خود ره بازی ندید: ٢٣) چون کسی که کلام ره فقط گوش میگیره و دَزو عمل

نَمُونه اَوْ مِثْلِ آدَمِي آسْتَه كِه رُوي خُو رِه دَ آينه مِينِگرِه؛ ^(۲۳) اَرِه، اَوْ خُود رِه مِينِگرِه و غَيْتِيكِه از پيش آينه دُور مُوشِه پُرمُشت مُونه كِه رُوي شِي چِي رَقْم بُوَد. ^(۲۵) لِيكِن كَسِي كِه شَرِيْعَتِ كَامِلِ خُدا رِه كِه اِنْسَان رِه از چَنگِ كُناه آزاد مُونه، مَحْكَم بِيگِرِه و دَزُو پايِنْد بَشِه و چِيزاي رِه كِه شَنِيدِه پُرمُشت نَكْنِه، بَلَكِه دَزُوا عَمَل كُنِه، پَرُورِدِگار دَ كاراي اَزُو بَرَكْت مِيدِيه.

^(۲۶) كَسِي كِه خُود رِه اِيْمَانْدَار مِيدَنِه، مِگَم زِيُون خُو رِه اِدَارِه نَمِيْتَنِه، اَوْ خُود رِه بازِي مِيدِيه و اِيْمَان شِي بِي فَايِدِه آسْتَه. ^(۲۷) اِيْمَانِ پَاك و بِي عَيْبِ دَ نَظَرِ خُدا يِعْنِي آتِه آسْمَانِي اِيْنِي آسْتَه كِه مَو يَتِيْمَا و خَا تُونُوِي بِيوَه رِه دَ مُصِيْبِتِ شِي دِلْگِيْرِي كَدِه كُومَك كُنِي و خُود رِه قَد فِساد هَاي دُنْيَا اَلُوْدِه نَكْنِي.

دَ بَارِه تَعْصُب و طَرْفِدَارِي

۲ ^(۱) بَرَاراي عَزِيْز، اِيْمَانِي رِه كِه شُمُو دَ مَوْلَايِ پُرْجَلالِ مَو عِيْسِيْ مَسِيْحِ دَرِيْد، نَبَايِد قَد ظَاهِرِيْنِي و تَبْعِيْضِ قَتِي بَشِه. ^(۲) فَرَض كَنِيْد يِگ

نفر دَ مجلس شُمو بیهه که کالای قِیمتی دَ جان شی و انگشتی های طِلابی
 ام دَ دست شی بَشه و دَ عینِ وخت یگ نفرِ نادار خُن کالای غریبانه داخل
 شُنه، ^③ و شُمو دَمزُو پیسه دار فکر خُو ره کلوتر بِگِیرید و خُو بترین جای
 ره دَزُو ایله کده بُگِید: “بیه صاحب، اینجی پیش بَشی. “مگم دَزُو غریب
 بُگِید: “بورُو دَ اُونجی ایسته شو یا دَ دانِ درگه بَشی!“ ^④ آیا شُمو قد
 امزی کار خُو دَ بین خُو دُوبینی نکدید و قاضی های پُر از فکر های فاسد
 جور نَشدید؟

^⑤ برارای عزیز، دَز مه گوش بَدید: خُدا مردُمِ غریبِ ازی دُنیا ره
 اِنْتخاب کده تا دَ ایمان غنی بَشه و وارثِ امزُو پادشاهی شُنه که خُدا دَ
 دوستدارای خُو وعده دَده. ^⑥ مگم شُمو آدمای غریب ره بے حُرمت مُونید.
 آیا آدمای پیسه دار دَز شُمو ظلم نکده و شُمو ره دَ زور کَشَل کده دَ محاکمه
 نَبَرده؟ ^⑦ آیا اونا دَ ضِدِ نامِ نیکِ عیسی که دَ بِلَه شُمو ایسته شُده،
 کُفرگویی نَمونه؟

^⑧ اگه شُمو امی حُکمِ مُهم و بلند ره که دَ کلامِ خُدا نوشته شُده یعنی
 “همسایه خُو ره رقمِ خود خُو اَلی دوست دَشته بَش” دَ جای بیرید، کارِ

نیک ره انجام میدید. ⑨ لیکن اگه ظاهرینی کده تبعیض قایل شنید،
شمو گناه مونیید و شریعت شمو ره خطاکار حساب مونه، ⑩ چون اگه کدم
کس تمام احکام شریعت ره پوره کنه، ولے حتی د یگ نقطه شی کوتاهی
کنه، او مثل که تمام شریعت ره میده کده بشه محکوم آسته. ⑪ امو خدا
که گفته: ”زنا نکو!“ ام گفته که: ”قتل نکو!“ پس اگه شمو از زنا پاک
بشید و لیکن مرتکب قتل شنید، باز ام شریعت شمو ره خطاکار حساب
مونه.

⑫ پس رقم کسای توره بگید و عمل کنید که د وسیله شریعتی که
آزادی میدیه، قضاوت موشه. ⑬ چون وختیکه خدا قضاوت مونه او د
کسی که رحم نکرده بشه رحیم نییه. لیکن رحم د بله قضاوت پیروز موشه.

رابطه بین ایمان و عمل

⑭ برارای عزیز، چی فایده دره اگه کس بگیه، ”ایمان درم“ و عمل
دزو موجود نبشه؟ آیا ایمان ازو میتنه او ره د روز قیامت نجات بدیه؟ ⑮

اگه کډم برار يا خوارِ ايماندار کالا نډشته بشه و يا د خوراکِ روزانه خو
محتاج بشه، ^(۱۶) و یکی از شمو دزو بگيه، ”بخير بورو؛ خدا تو ره سير و
گرم کنه.“ و له ضرورتِ ازو ره پوره نکنه، ای توره بلده ازو چی فايده
دره؟ ^(۱۷) امی رقم ايمان که قد عمل قتی نبشه مرده يه.

^(۱۸) امکان دره يگو کس بگيه: ”تو ايمان دري و ما اعمال نيك
درم.“ ليکن تو دز مه ثابت کو که چی رقم ميتنی بدون اعمال نيك ايمان
دشته بشی و ما ايمان خو ره د وسيله اعمال خو دز تو ثابت مونم. ^(۱۹) تو
عقیده دري که خدا يگ آسته. درست آسته! حتی جنیات ام عقیده دره که
خدا يگ آسته و از ترسِ قضاوتِ خدا ميلرزه.

^(۲۰) ای آدم نادو! آیا نمیدنی که ايمان بدون اعمال نيك بے فايده يه؟ ^(۲۱)
بابه کلون مو ابراهيم د وسيله اعمال نيك خو د پيش خدا عادل-و-نيك
حساب شد، چراکه او اسحاق باچه خو ره د نيتِ قربانی د قربانگاه برده د
خدا تقدیم کد. ^(۲۲) شمو مينگرید که ايمان و عمل ازو قد يگديگه خو
يگجای کار موکد و ايمان ازو توسطِ عمل شی کامل شد. ^(۲۳) دزی رقم
نوشته های تورات پوره شد که موگه: ”ابراهيم د خدا ايمان آورد و ای بلده

ازو یگ عملِ عادلانه حساب شد و نام شی «دوستِ خدا» ایشته شد. (۲۴)
 پس شمو مینگرید که انسان نه تنها از راه ایمان، بلکه د وسیله عمل خو
 عادل و راستکار حساب موشه. (۲۵) دمزی رقمِ راحاب که یگ خاتون
 بدکاره بود، د وسیله کار نیک خو یعنی پناه ددو د مخرای بنی اسرائیل و
 ری کدون ازوا از راه به خطر، نیک و عادل حساب شد. (۲۶) رقمیکه جسم
 به روح مُرده یه، امو رقم ایمان به عمل ام مُرده یه.

احتیاط د توره گفتو

۳ (۱) برارای مه، غدر شمو معلمِ درسِ روحانی نشنید، چون شمو
 میدنید که مو معلما سخت تر قضاوت موشی. (۲) پگ ازمو خطا های کلو
 مونی و کسی که د توره گفتو خطا نکنه، آدمِ کامل آسته و میتنه تمام جان
 خو ره اداره کنه.

(۳) مو د دانِ آسپ لغام میندزی تا د تی فرمان مو شنه. دمزی طریقه
 تمام جسمِ آسپ ره د هر طرف که بخاهی دور دده میتنی. (۴) یا فرض

مثال، یگ کِشتی کُته که بادِ تیز او ره تيله مونه، او قد یگ جَلو ریزگگ د هر طرف که دلِ کِشتی وان بخایه برده موشه. ⑤ زبو ام امی رقم آسته: اگرچه یگ حصّه ریزگگ جسم مو آسته، مگم لافای کُته کُته میزنه.

شمو میدنید که یگ چرغک آتش میتنه جنگلِ کُته ره درِ بدیه. ⑥ زبو ام یگ آتش آسته. د مینکلِ اعضای جسم مو زبو یگ دنیای پُر از شرارت آسته که تمام وجود مو ره آلوده مونه و دورونِ زندگی مو ره آتش زده د دوزخ تبدیل مونه و خود شی از آتش دوزخ در میگیره. ⑦ هر رقم حیواناتِ وحشی، مرغکو، خزنده گو و حیواناتِ دریایی ره انسان تنسته که رام کنه و آلی ام میتنه، ⑧ لیکن هیچ کس نمیتنه که زبو ره رام کنه. زبو شریرِ رام ناشدنی و پُر از زار کُشنده یه.

⑨ مو قد امزی زبو خداوند ره که آته آسمانی مو آسته حمد-و-سپاس مَوگی و ام انسان ره که خدا رقمِ خود خو جور کده، نالت مونی. ⑩ از یگ دان ام برکت شنیده موشه و ام دو-و-دشنام. ای برارای مه، ای رقم باید نبشه. ⑪ آیا امکان دره که از یگ چشمه ام او شیرین و ام او شور بُر شنه؟ ⑫ برارای عزیز مه، آیا درختِ انجیر میتنه زیتون ثمر بدیه؟ یا تاگ

انگور، انجیر؟ هرگز نه! پس هیچ چشمه شور ام نمیتنه که او شیرین بديه.

حِکْمَتِ آسْمَانِي

۱۳) دَ بَيْنَ شُمُو كِي هُوشِيَار و دَانَا يَه؟ اگه كُدَم كَس آسْتَه، اُو بَايِد دَ زِنْدَگِي خُو اَعْمَالِ نِيك دَشْتَه بَشَه و اَعْمَالِ خُو رَه دَ فِرَوْتَنِي كِه اَز حِكْمَتِ دَ وُجُودِ مِييَه، نِشُو بَدِيَه. ۱۴) لِيكِن اگه شُمُو دَ دِلِ خُو سَخْتِ حَسَادَتِ و خُودخَاهِي دَرِيَد، لَافِ بِيجَايِ نَزِيَد و دَ ضِدِ حَقِيْقَتِ دِرُوعِ نَكِيَد. ۱۵) اِي رَقْمِ حِكْمَتِ-و-دَانَايِي اَز عَالَمِ بَالِه نِييَه، بَلَكِه دُنْيَايِي، نَفْسَانِي و شَيْطَانِي آسْتَه. ۱۶) چُون دَ هَر جَايِ كِه حَسَدِ و خُودخَاهِي آسْتَه، دَ اُونَجِي بِي نِظْمِي و هَر رَقْمِ شِرَارَتِ اَم وُجُودِ دَرَه.

۱۷) مِگَم حِكْمَتِ-و-دَانَايِي كِه اَز عَالَمِ بَالِه رِيْشَه مِيگِيْرَه، اَوَّلِ پَاك، بَعْدِ اَزُو صُلْحِ طَلَبِ، حَوَصِلَه مَنَد، نَصِيْحَتِ پَدِيْر، پُر اَز رَحْمَتِ و ثَمَرِ نِيكُو، بِي طَرَفِ و بَدُونِ خُودنُمَايِي آسْتَه. ۱۸) ثَمَرِ عَدَالَتِ كِه دَ صُلْحِ وُجُودِ دَرَه، دَ وِسِيْلَه كَسَايِ كِشْتِ مَوْشَه كِه صُلْحِ طَلَبِ آسْتَه.

نتیجه آرزوهای ناپاکِ ای دُنیا

۴ ① عِلَّتِ جَنگِ-و-جَنجالِ دَ بَینِ شُمو چِی آسْتَه؟ آیَا عِلَّتِ ازوا

خَاهِشْهَای نَفْسَانِی شُمو که دَ اَعْضای جِسمِ شُمو جَنگِ مُوگْنَه، نِیِیَه؟ ②
شُمو چِیمِ خُو رَه دَ چِیزی مِیلِیدِ که نَدْرِیدِ، شُمو قَتْلِ و حِسادَتِ مُوْنِیدِ، مِگَمِ
نَمِیتَیدِ اُو رَه حاصِلِ کُنِیدِ؛ شُمو جَنگِ و جَنجالِ مُوْنِیدِ، لِیکِنِ بَازَمِ دَ دِستِ
شُمو نَمِیِیَه، چِراکه شُمو از خُدا طَلَبِ نَمُوْنِیدِ. ③ و طَلَبِ امِ که مُوْنِیدِ دَ
دِستِ شُمو نَمِیِیَه، چِراکه قَدِ نِیتِ بَدِ طَلَبِ مُوْنِیدِ تا خَاهِشْهَای نَفْسَانِی خُو
رَه پُورَه کُنِیدِ.

④ آیِ مَرْدَمِ زِناکارا! آیَا شُمو نَمُوفامِیدِ که دوستِی دُنیا، دُشْمَنِی قَدِ خُدا

آسْتَه؟ پَسِ هَرِ کِسی که مِیخایَه دوستِ دُنیا بَشَه، اُو دُشْمونِ خُدا جُورِ
مُوشَه. ⑤ آیَا شُمو فِکْرِ مُوْنِیدِ که نِوشْتَه هَای مُقَدَّسِ بَی فایده مُوگَه که
”خُدا رُوحِی رَه که دَزِ مَوِ قَرارِ دَدَه، سَخْتِ دَزِشِی عِلاقَه دَرَه؟“ ⑥ مِگَمِ
خُدا ازِی کَدَه امِ فِیضِ کَلو دَزِ مَوِ مُوبَخِشَه. امِزِی خَاطِرِ دَ کِتَابِ مُقَدَّسِ
مُوگِیَه:

”خُدا مُخَالَفِ آدَمایِ کِبری-و-مغرُورِ آسته،

لیکن دَ آدَمایِ بے کِبرِ فیضِ مُوبَخشه.“

⑦ پس از خُدا إِطَاعَتِ کَنید و دَ مُقَابِلِ شَیْطو ایستادگی کَنید تاکه شَیْطو از پیش شُمو دُوتا کُنه. ⑧ دَ خُدا نزدیک شُنید تا اُو ام دَز شُمو نزدیک شُنه. اَی گُناهکارا، دِستای خُو ره از گُناه پاک کَنید و اَی مردُمای دُودِله، دِل خُو ره صاف کَنید؛ ⑨ ماتَم بَگیرید، ووی و مَخته کَنید؛ بیلید که خَنده شُمو دَ ووی و خوشی شُمو دَ غَم بَدَل شُنه. ⑩ دَ حُضُورِ خُدا خود ره خاکسار کَنید و اُو شُمو ره سربلند مونه.

قِضَاوَتِ کِدو دَ بِلِه دِیگرو

⑪ اَی برارو، بَدگویی یگدیگه خُو ره نَکَنید. چُون هر کسی که برارِ ایماندار خُو ره بَد بُگیه یا دَ بِلِه ازو قِضَاوَتِ کَنه، دَ حَقِیْقَتِ اُو شَرِیْعَتِ ره بَد مُوگیه و دَ بِلِه شَرِیْعَتِ قِضَاوَتِ مونه. پس اگه شُمو دَ بِلِه شَرِیْعَتِ قِضَاوَتِ کَنید، شُمو مُطَابِقِ شَرِیْعَتِ عَمَلِ نَمُوکَنید، بَلِکِه قَاضی شی جور

مُوشید. ۱۲) تنها یگِ صاحبِ شریعت و قاضی و جُودِ دَره، که قُدْرَتِ نِجاتِ دَدو و تَباهِ کدو دَ دِستِ ازو یه. پس تُو کی اَسْتی که دَ بِلِه همسایه خُو قضاوتِ مونی؟

پَف-و-پَٹاق دَ بارِه کارای آینده

۱۳) ای آدمای که مُوگید: ”امروز یا صَباح دَ فلان شار موری و یگِ سال ره دَ اُونجی تیر کده تُّجارتِ مونی و فایده کَلو دَ دِستِ میری،“ ۱۴) دَ حالیکه شُمو نَمیدنید که صَباح چی مُوشه، چُون زِنْدگی شُمو رِقْمِ تَفْت-و-بُخارِ اَلی اَسْتِه که یگِ لَحْظَه دِیده مُوشه و بعد ازو از بَینِ مورِه. ۱۵) پس دَ جای ازو شُمو باید بُوگید: ”اگِه خُدا خاسته بَشه و مو زنده بَشی، ای کار یا اُو کار ره مونی.“ ۱۶) لیکِن فِعلاً شُمو لاف مِیزَنید که لاف زِدو هر رِقْمِ شی بَد اَسْتِه. ۱۷) پس هر کسی که انجام دَدونِ کارِ نیک ره مُوفامه و انجام نَمیدیه، اُو گُناهکارِ حسابِ مُوشه.

اخطار دَ سرمایهدارا

۵ ① ای مردُم سرمایهدار، مَخْتَه و چخرا کنید، چراکه بلا-و-غَم دَ سر شُمو اَمَدَنی آستَه. ② مال-و-دولت شُمو بَرَباد شُدَه و کالای شُمو ره کوبه خورده. ③ طَلّا و نُقِرَه شُمو ره زَنگ زده و زَنگ زَدگی ازوا دَ پِیش خُدا دَ ضِدِ شُمو شاهِدی میدیَه و رِقَمِ آتِشِ اَلّی گوشتِ شُمو ره مُخورَه، چُون شُمو حَتِیدَ روزای آخِر ام دَ جَم کدونِ مالِ دُنیا مَصْرُوفِ آستید.

④ مُزِدِ امزُو کارگرا ره که زمینای شُمو ره دِرُو کده، شُمو دَغَلی کده نِگاه کدید و اَمُو مُزِدِ دَ ضِدِ شُمو فریاد مونه. و نالِه امزُو دِرُوگرا دَ گوشِ خُداوندِ لشکرها رسیده. ⑤ شُمو دَ رُوی زَمی عِیش و نوشِ کَلو کده کُفتِ دِل خُو ره بُر کدید و خود ره بلده روزِ کُشتو چاق کدید. ⑥ شُمو آدمِ عادِل-و-نیک ره محکوم کدید و دَ حالیکه هیچ از خُو دِفاع نَمو کد، او ره کُشتید.

صَبْر دَ وختِ مُشکِلات

٧) پس امزی خاطر، آی برارو، تا روزِ اَمْدونِ مَولا عیسیٰ صَبِر-و-
حَوصِلَه کَنید. اونه، دیغو بَلدِه کِشتِ پُر اَرزِشِ زَمینِ خُو اِنْتِظارِ کَشیدِه
صَبِر-و-حَوصِلَه مُونه تاکه بارِشِ اوّل و آخِر دَ بِلَه کِشتِ بُّبارِه. ٨) اَره،
شُمو ام باید صَبِر دَشته بَشید و خاطر جَم بَشید، چراکه اَمْدونِ مَولا عیسیٰ
قَریب اَسْتِه.

٩) اَیبرارو، از یگدیگه خُو شِکایت نَکنید، نَشْنه که خودون شُمو
مَحکُوم شُنید؛ چُون قاضی حَقِیقِی امی اَلی بَلدِه قضاوتِ کدو دَ دانِ درگه
ایستِه یِه.

١٠) برارو، از صَبِر-و-حَوصِلَه پیغمبرای که دَ نامِ خُداوند توره گُفته و
رَنجِ کَشیدِه، سَرْمَشَقِ بَگیرید. ١١) واقعا، مو آدماي پُر صَبِر و تَحْمَلِ ره
خوشبخت میدنی. شُمو دَ باره صَبِر-و-تَحْمَلِ اَیُوبِ پیغمبر شَنیدید و کاری
ره که دَ آخِرِ خُداوند بَلدِه اَزو انجام دَد امیدینید، چُون خُداوند غَدْرِ رَحیمِ و
مَهرَبو اَسْتِه.

١٢) از پگ کده مُهمتر، آی برارای مه، قَسَمِ نَخورید؛ نَه دَ اَسْمو و
زَمی و نَه دَ هیچ چیزِ دیگه. «نَه» شُمو «نَه» بَشه و «اَره» شُمو «اَره»

بشه؛ نشنه که محکوم شنید.

قُدْرَتِ دُعا

۱۳) اگه کدم نفر دَ بَينِ شُمو دُچارِ رَنج-و-مُصِيبَتِ بَشه اُو بايد دُعا کنه و کسی که خوش آسته، بايد سُرودِ بَخانه. ۱۴) اگه کسی دَ بَينِ شُمو ناجور بَشه، اُو بَزُرگایِ جماعتِ ايماندارا ره طلب کنه که بيه و دَ نامِ مَولا عيسیٰ بَلده شی دُعا کده جان شی ره قد روغونِ زیتون چرب کنه. ۱۵) دُعاي که از رُوی ايمان بَشه ناجور ره شفا ميديه و مَولا عيسیٰ اُو ره از بَسترِ ناجوری باله مونه؛ و اگه گناه کده بَشه گناه شی ام بخشیده موشه. ۱۶) پس گُناهای خُو ره دَ پيشِ يگديگه خُو اقرار کنيد و بَلده يگديگه خُو دُعا کنيد تا که جور شنيد. دُعاي آدمِ صادق-و-راستکار قُدْرَت و تاثيرِ کلو دَره. ۱۷) اِلياس پيغمبرِ مِثلِ ازمو وری يگ انسان بُود، ليکن وختی از تَيِ دِلِ دُعا کد که بارو نَباره، تا سه و نيم سال دَ بَله زمی بارو نَباريد، ۱۸) و زمانیکه دُوباره دُعا کد، از آسمو بارو باريد و زمی حاصل دَد.

۱۹) آی برارون مه، اګه ګډم کس د مینکل شوو از راه حقیقت ګمراه
شده بښه و ډیګه نفر او ره پس د راه راست بیره، ۲۰) بدنید که امون نفر که
ګناهکار ره از ګمراهی پس د راه میره، د حقیقت جان ازو ره از مرګ ابدی
نجات میدیه و ګناه های غدر آدم ګمراه ره مپوشنه.